

Tình Bạn và Sự Hy Sinh...

http://blog.zing.vn/jb/dt/v_i_p241292/10238492?from=category

Có lẽ gần chín giờ tối. Người đàn bà vẫn rấm rứt khóc. Người đàn ông:

- Anh không ngờ rằng nó lại đổ đốn ra như vậy! Hồi mới ở Viện Điều dưỡng về, nó có thể đâu!
- Vâng... Chỉ từ khi đứa bé chết... anh ấy đâm ra rượu chè... Mà lúc không uống, thì cứ như dở người...
- Em tính... vợ chồng mãi mới có một mụn con, thì lại như thế. Nó buồn, bệnh cũ tái phát là phải. Thôi được...

Em cứ về đi, mai anh sẽ bảo nó!

Người đàn bà hốt hoảng:

- ĐỪNG... Anh đừng! Không được đâu!
- Sao không?
- Anh ấy không còn coi anh như... như trước nữa!
- Ra thế...! Em nói đi! ĐỪNG GIẤU ANH ĐIỀU GÌ!

Im lặng nặng nề. Giọng người đàn bà khó nhọc.

- ... Đứa bé chết. Anh ấy chửi mắng em thậm tệ. Bảo là em hư đốn, thích chơi bời lãng nhãng, không muốn có nó, nên cố tình để nó chết. Và ... anh ấy còn nói do anh với em... với nhau nên đứa bé mới bị thế.

Người đàn bà nói một hơi, như thể nếu dừng lại thì sẽ không đủ can đảm nói tiếp. Khi chợt nhìn thấy người đàn ông trắng bệch trong cơn giận dữ tột độ, cô bỗng im bật. Anh bấu tay vào mép bàn, mười đầu ngón tay cũng trắng bệch, hàm nghiến chặt, cằm bạnh ra, cả người rùng rùng như sắp lên cơn động kinh.

- Thằng đốn mạt! Thôi thì... nó nghĩ về anh thế nào cũng được, nhưng ai cho phép nó nghĩ về em như thế?

Người đàn bà nghẹn ngào:

- Em khổ lắm! Em thấy có tội với anh...

Người đàn ông đau đớn nhìn vào mặt người đàn bà, thay lời hỏi. Cô vội vã nói tiếp.

- ... Là vì anh ấy như thế!
- Anh cấm em không được nghĩ như vậy! Nó hành hạ em chưa đủ hay sao? Giá mà anh có thể chịu thay cho em được! Thôi... khuya rồi, em về đi. Để từ giờ đến sáng mai, anh nghĩ xem còn cách gì không.

Người đàn bà ngập ngừng.

- Em... em không về được!

Và cô lại òa khóc.

- Nó đánh em à?
- Không... chẳng thà anh ấy đánh...

Người đàn ông thờ dãi, đứng dậy, đến bên người đàn bà, đặt bàn tay nặng nề lên đầu cô.

- Thật khốn nạn thân em! Thôi, đừng khóc nữa! Từ nay, hễ nó đuổi, thì em cứ đến đây! Còn mặc xác nó, nó muốn nghĩ gì thì nghĩ!

Anh giúi vào tay người đàn bà một nắm tiền.

Người đàn bà ngập ngừng.

- Còn anh... Anh không sợ...?
- Sợ gì? Anh chỉ sợ em nghĩ quẩn!
- Em không thể làm cái chuyện kia được, nên liều tìm đến anh. Nhưng... anh cũng nghèo lấy đâu ra?

Và cô lại sụt sùi. Người đàn ông gắt:

- Anh sẽ có cách! Nhưng dứt khoát, em không được làm liều. Em phải đến đây! Nhớ chưa? Còn bây giờ thì em về đi.

Người đàn bà vừa khóc, vừa lê bước về nhà. Cô gọi cửa. Người đàn ông lè nhè sau cánh cửa vọng ra:

- Tiền đâu?
- Anh mở cửa cho em! Em xin anh!
- Tiền đâu đã! Đưa đây! Đút qua khe cửa ấy!

Cô vừa đút tiền qua khe cửa, vừa khóc. Then cửa lạch xạch. Chồng cô vẫn một tay cầm chai rượu, một tay vờ nắm tiền. Chai rượu vẫn còn đầy, nhưng mặt mũi anh ta đã đỏ gay, nước mắt nước mũi dàn dụa. Anh ta đưa tay áo bạc quệt ngang mặt, hỏi vợ, giọng méo xệch.

- Tiền của nó phải không?

Người đàn bà nín lặng. Người đàn ông nhìn mắt vợ sưng húp, làm như không biết.

- Tôi biết ngay mà! Cô chỉ có đến đây thôi! Nhưng nó không thèm ngủ với cô à, mà về sớm thế???

Người đàn bà chấp tay, mếu máo:

- Em xin anh! Anh đừng nghĩ thế cho em, phải tội! Còn anh ấy cũng không phải là người như thế! Anh ấy là bạn anh...

- Hừm! Bạn bè gì? Tin bọm mắt bò...

Nhưng giọng anh đã dịu xuống. Anh bỏ mặc vợ, lại bàn, ngồi xuống ghế và lại lặng lẽ tu rượu. Người đàn bà không thể chịu được dáng ngồi của chồng, gương mặt hốc hác, khắc khổ, tóc hai bên thái dương đã bạc trắng, cái đầu hơi cúi xuống. Chị nhẹ nhàng đến bên chồng:

- Anh đừng uống rượu nữa! Anh thương em... Anh đang bệnh tật thế kia...

- Thì mới uống cho chết mẹ nó đi!... Mà ai cho phép cô dạy khôn tôi? Cút!

Và anh lại tu rượu.

Khuya...

Người đàn bà mắc màn. Một tiếng dằn chai "cạch":

- Từ nay tôi ngủ dưới đất! Tôi không thể ngủ chung với cô được.

Người đàn bà đứng thân mặt ra. Cô thở dài, trải chiếu, mắc thêm một cái màn dưới nền nhà, rồi chui vào.

- Thôi, để em ngủ dưới này!

Người đàn ông gầm lên:

- Đã bảo là tao ngủ dưới đất! Tao cũng sắp về với đất rồi! Lên trên kia, không nói nhiều!

Người đàn bà lại lặng lẽ chui lên giường. Giát giường run lên theo tiếng nức nở âm thầm của cô. Người đàn ông vẫn ngồi uống. Cái đầu cúi thấp hơn nữa.

.....

Một buổi sáng, anh bảo cô:

- Cô gọi thằng bạn của tôi đến đây! Tôi có chuyện muốn nói với nó! Bảo là tôi sắp chết rồi, thế nào nó cũng phải đến! Nhanh lên!

Cô tất tưởi chạy đi.

Nhìn vẻ mặt cô, người đàn ông hỏi:

- Sao? Nó nguy lắm rồi phải không?

Người đàn bà bật khóc:

- Vâng... Anh ấy bảo em đến gọi anh! Em xin anh... anh đừng giận anh ấy...!

Người đàn ông quát:

- Cô có im đi không? Xin xỏ gì! Đi!

Anh đẩy vội cô ra, khóa cửa, vớ lấy chiếc xe, đạp hồi hả. Anh ào vào nhà, ôm lấy bạn bật khóc hu hu:

- Mà đừng bỏ tao...

Người bệnh mặt nhợt nhạt, cười hiền lành:

- Mà cũng biết khóc cơ à? Tao còn có chuyện muốn nói với mày đây! Mà chưa nói được, thì tao chưa chết!

Nói vậy thôi, cũng sắp rồi đây...

Vừa lúc, người vợ bước vào. Người bệnh xoa tay:

- Cô ra ngoài! Đã bảo ra! Đàn bà con gái, biết gì mà nghe...

Chờ vợ ra khỏi, anh bảo:

- Mà mang cái ba-lô trên nóc tủ xuống đây!... ở đây... có tờ giấy..., đúng nó đây..., mà đọc đi...

Người bạn cầm cúi đọc. Một lượt. Hai lượt. Đây là tờ giấy anh cam kết với bệnh viện, đồng ý hủy đứa bé, vì nó là một quái thai.

Người bạn khóc:

- Sao mà không cho nó biết?

- Không! Ích gì! Nó đẻ khó, phải mổ... lúc ấy đang mê. Chỉ có tao, với bác sĩ bệnh viện trưởng, với ca trực hộ sinh. Tao yêu cầu họ đừng cho nó biết, chỉ bảo là thai bị chết lưu... Nó tỉnh, chỉ khóc...

- Đã vậy, sao mà còn hắt hủi nó? Thằng khốn kiếp! Mà còn nghĩ ra được trò gì đã man hơn thế nữa không?

Cái giọng trách móc, chứ không giận.

Người bệnh cười yếu ớt.

- Có thể, thì nó mới dám đến với mày! Và... để mày đừng vội đi lấy vợ... Còn tao, sau khi nhìn thấy đứa trẻ, thì tao hiểu kể như đời tao đã xong. Nhưng còn nó... con vợ tao ấy... là một người đàn bà tử tế! Tao không muốn nó sẽ gặp phải một thằng đê. Mà mày... là một thằng bạn tốt!

Bàn tay khỏe mạnh ầm áp nắm chặt bàn tay xương xẩu, giá lạnh...

- Tao không ngờ mày lại đến nông nổi này... Mày đừng giận tao, đã bỏ mặc mày...

- Đừng nói chuyện ấy nữa... Sau khi mày ra bắc, tao bị một trận bom đập. Chúng nó tóm được tao, với mấy đứa nữa. Chúng tao bị giam trong một cái kho chứa chất độc. Mày tính, sáu tháng trời, gì mà chẳng ngấm...

Im lặng. Như thể trời sắp bão.

- ... Tao đã định làm một liều thuốc... nhưng nghĩ vậy thì hèn quá! Mà sống đến giờ, cũng là dai lắm rồi...

- Mày đừng nói nữa...

- Mày sợ à?... ờ mà thôi, nói cái chuyện chó đẻ ấy làm gì... Đứng lên đem cái hòm lại đây cho tao! Đấy, cái hòm ấy!...

Hòm bị khóa, nắp hòm có trở một khe nhỏ.

- Mày phá khóa ra! Tao vứt mẹ nó chìa đi rồi...

Bạn anh phá khóa. Trong hòm là tiền.

- Tiền của ai đây?

- Cửa mày! Mấy năm nay, mày đưa cho nó, mày không nhớ à?

- Trời ơi! Thằng này điên thật rồi! Mày bày ra cái trò này làm gì?

- Để gả nó cho mày, sau khi tao nghèo! Hai đứa còn có cái mà tiêu...

Im lặng. Người bạn khóc không thành tiếng. Còn anh nhắm mắt vì quá mệt. Bàn tay gầy guộc của anh quờ tìm tay bạn. Một lúc lâu, anh mới nói, giọng đứt quãng:

- Hồi ở chiến trường, tao có thể chết cho mày sống... Và mày cũng vậy! Song thời ấy còn bom đạn, nếu tao có chết, thì chắc gì mày đã được sống! Còn bây giờ, tao chắc là chết rồi, mày chắc là sống rồi. Nhưng còn nó, con vợ tao ấy, nó cũng đáng được sống cho tử tế. Bây giờ thì mày hiểu ý tao chưa?

Người bạn lặng lẽ gật đầu, nước mắt vẫn rùng rùng trên khuôn mặt đã méo xệch đi vì đau đớn và bất lực.

Rồi anh mệt mỏi thiếp đi. Gương mặt anh bình tĩnh và thanh thản lạ lùng. Đó là gương mặt mà thần chết chờ đợi ở những con bệnh hiểm nghèo.